

“मीठे बच्चे- बाबा समान दयावान् बन। दयावान् बच्चा ले सबैलाई दुःखबाट छुटाएर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्छन्।”

प्रश्न:- सारा दुनियाँको माग के हो? जुन बाबा बाहेक अरु कसैले पूरा गर्न सक्दैन?

उत्तर:- सारा दुनियाँको माग हो- शान्ति र सुख प्राप्त होस्। सबै बच्चाहरूको पुकार सुनेर बाबा आउनुहुन्छ। बाबा बेहदको हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई धेरै फिक्र छ- मेरा बच्चाहरू कसरी दुःखीबाट सुखी बनेन। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पुरानो दुनियाँ पनि मेरो हो, सबै बच्चाहरू मेरो हुन्, म आएको छु सबैलाई दुःखबाट छुटाउन। म सारा दुनियाँको मालिक हुँ, यसलाई मैले नै पतितबाट पावन बनाउनु छ।

ओम् शान्ति। बाबाले बच्चाहरूलाई पावन बनाइरहनु भएको छ। त्यसैले अवश्य पनि बाबासँग प्यार हुनु पर्छ। हुन त भाइ-भाइको आपसमा प्यार हुनु ठीकै हो। एक बाबाको सबै बच्चाहरू आपसमा भाइ-भाइ हुन्। तर पावन बनाउने त एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ, त्यसैले सबै बच्चाहरूको प्यार एक बाबामा नै जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर। यो त ठीकै छ, तिमीहरू भाइ-भाइ हो, त्यसैले अवश्य आपसमा सम्बन्ध मीठो हुनु पर्छ। एक बाबाको बच्चा हो। आत्मामा नै यति प्यार छ। जब देवता पद प्राप्त गर्नु छ भने आपसमा धेरै प्यार हुनु पर्छ। हामी भाइ-भाइ बन्छौं। बाबासँग वर्सा लिन्छौं। बाबा आएर सिकाउनुहुन्छ। जसले बुझ्छन् उनीहरूले सम्झनेछन् यो विद्यालय वा विश्व विद्यालय हो। बाबाले सबैलाई दृष्टि दिनुहुन्छ वा याद गर्नुहुन्छ। बेहदका बाबालाई सारा दुनियाँका मनुष्य मात्र सबैले याद गर्छन्। सारा दुनियाँ बाबाकै हो- नयाँ वा पुरानो। नयाँ दुनियाँ बाबाको हो भने पुरानो दुनियाँ होइन र? बाबाले नै सबैलाई पावन बनाउनुहुन्छ। पुरानो दुनियाँ पनि मेरो हो। सारा दुनियाँको मालिक म नै हुँ। हुन त मैले नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्दिन तर हो त मेरो नै। मेरा बच्चाहरू मेरो यो विशाल घरमा धेरै सुखी रहन्छन् पछि फेरि दुःख पनि पाउँछन्। यो खेल हो। यो सारा बेहदको दुनियाँ हाम्रो घर हो। यो त ठूलो मण्डप हो नि। बाबाले जान्नुहुन्छ सारा घरमा हाम्रो बच्चाहरू छन्। सारा दुनियाँलाई हेर्नुहुन्छ। सबै चैतन्य हुन्। सबै बच्चाहरू यतिबेला दुःखी छन्, त्यसैले पुकार्छन् बाबा हामीलाई छी-छी दुःखी दुनियाँबाट शान्तिको दुनियाँमा लैजानुहोस्, शान्तिदेवा। बाबालाई नै पुकार्छन्। देवताहरूलाई त भन्न सक्दैनन्। सबैका उहाँ एक बाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई सारा सृष्टिको फिक्र रहन्छ। बेहदको घर हो। बाबाले जान्नु भएको छ- यो बेहदको घरमा यतिबेला सबै दुःखी छन्, त्यसैले भन्छन् शान्तिदेवा, सुखदेवा। दुई चीज माग्छन् नि। अब त जानेका छौं- हामीले बेहदका बाबासँग सुखको वर्सा लिइरहेका छौं। बाबा आएर हामीलाई सुख पनि दिनुहुन्छ, शान्ति पनि दिनुहुन्छ। अरु कोही सुख-शान्ति दिनेवाला त छँदै छैन। बाबालाई नै दया लाग्छ। उहाँ हुनुहुन्छ बेहदका बाबा। तिमीले बुझ्दछौं- हामी बाबाको बच्चाहरू धेरै सुखी थियौं, जब हामी पवित्र थियौं। अहिले अपवित्र बनेका हुनाले दुःखी भएका छन्। काम चिन्तामा बसेर काला पतित बन्छन्। मूल कुरा हो- बाबालाई बिर्सिन्छन्, जुन बाबाले यति उच्च पद दिनु भयो। गायन पनि गर्छन् नि- तिमी मात पिता... अथाह सुख थियो। त्यो फेरि तिमीले अहिले लिइरहेका छौं किनकि अहिले दुःख धेरै छ। यो हो तमोप्रधान दुनियाँ। विषय सागरमा डुबिरहन्छन्। केही पनि सम्झदैनन्। तिमीलाई अहिले ज्ञान भएको छ। तिमीले यो रौरव नर्क हो भन्ने सम्झन्छौं।

बाबाले बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ- अहिले तिमी नर्कवासी हो वा स्वर्गवासी हो? कोही मर्यो भने तुरुन्तै भनिदिन्छन् स्वर्गवासी भयो अर्थात् सबै दुःखबाट टाढा भयो। फेरि नर्कका चीज उसलाई किन खुवाउँछौं? यो पनि बुझ्दैनन्। बाबाले आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा प्यारा बच्चाहरू! मैले तिमीलाई यो ज्ञान सुनाउँछु। मसँग नै यो ज्ञान छ। ज्ञानसागर म नै हुँ। भन्दछन्- यी शास्त्रका अधिकारी हुन्। तर ती पनि आत्मा हुन् नि, यो पनि बुझ्दैनन्। बाबाको विषयमा नै थाहा छैन। बाबा जसले विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ उहाँलाई नै भन्छन्- ढुङ्गा-माटो सबैमा हुनुहुन्छ। व्यास भगवानका नामबाट के-के कुरा लेखिदिएका छन्। मनुष्यलाई केही पनि थाहा छैन। बिल्कुल अनाथ बनेर आपसमा लडाइँ-झगडा गरिरहन्छन्। रचयिता बाबा र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको विषयमा कसैले पनि जान्दैन। बाबाले आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ। अरु त कसैले बताउन सक्दैन। तिमीले

कसैलाई पनि सोध- जसलाई ईश्वर, भगवान्, रचयिता भन्छौ उहाँलाई जान्नु भएको छ? के ढुङ्गा-माटोमा ईश्वर हुनुहुन्छ भन्नु नै जान्नु हो र? पहिला आफूलाई त चिन्नुहोस्। मनुष्य तमोप्रधान छन् त्यसैले जनावर आदि सबै तमोप्रधान छन्। मनुष्य सतोप्रधान भएमा सबै सुखी बन्छन्। जस्तो मनुष्य त्यस्तै उसको फर्निचर पनि हुन्छ। धनवान् मानिसका फर्निचर पनि राम्रो हुन्छन्। तिमी त बिल्कुल सुखी विश्वको मालिक बन्छौ। त्यसैले तिमीसँग सबै चीज सुखदायक हुन्छन्। त्यहाँ दुखदायी कुनै चीज हुँदैन। यो नके हो नै फोहोरी दुनियाँ।

बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ- भगवान् त एक नै हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। देवताहरूको महिमाको पनि गायन गर्छन् सर्वगुण सम्पन्न....। मन्दिरहरूमा गएर देवताहरूको महिमा, आफ्नो निन्दा गर्छन् किनकि सबै भ्रष्टाचारी छन्। श्रेष्ठाचारी, स्वर्गवासी त यी लक्ष्मी-नारायण हुन्, जसलाई सबैले पूजा गर्छन्। संन्यासीले पनि गर्छन्। सत्ययुगमा यस्तो हुँदैन। तिम्रो संन्यास हो बेहदको। बेहदका बाबा आएर बेहदको संन्यास गराउनुहुन्छ। त्यो हो हठयोग, हदको संन्यास। त्यो धर्म नै अर्कै हो। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफ्नो धर्मलाई बिर्सिएर कति धर्महरूमा घुसेका छौ। भारतको नाम पनि हिन्दुस्तान राखिदिएका छन् अनि फेरि हिन्दु धर्म भनिदिएका छन्। वास्तवमा हिन्दु धर्म त कसैले स्थापना गरेको होइन। मुख्य धर्म हुन् नै चार- देवी-देवता, इस्लामी, बौद्ध र क्रिश्चियन। तिमीलाई थाहा छ- यो सारा दुनियाँ टापू (आइल्याण्ड) हो, यसमा रावणको राज्य छ। रावणलाई देखेका छौ? जसलाई घरी-घरी जलाउँछन्, यो सबैभन्दा पुरानो दुश्मन हो। यो पनि सम्झँदैनन्- हामीले किन जलाउँछौ? सम्झनु पर्छ नि, यो को हो भनेर। कहिलेदेखि जलाउँदै आएका हुन्? सम्झन्छन् परम्पराबाट। अहो, त्यसको पनि कुनै हिसाब त चाहियो नि! तिमीलाई कसैले चिन्दैनन्। तिमी हौं ब्रह्माका सन्तान। तिमीसँग कसैले सोध्यो तिमी कसका बच्चा हौ? अहो, हामी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी हौं भने ब्रह्माका बच्चा भयौं नि। ब्रह्मा कसका बच्चा? शिवबाबाको। हामी उहाँका नातिनातिना ठहरियौं। सबै आत्माहरू उहाँका बच्चाहरू हुन्। फेरि शरीरको हिसाबले पहिला ब्राह्मण बन्छन्। प्रजापिता ब्रह्मा हुन् नि! यतिका प्रजा कसरी रचना हुन्छ, यो तिमीलाई थाहा छ। यो एडप्शन हो। शिवबाबाले गोद लिनुहुन्छ ब्रह्माद्वारा। मेला पनि लाग्छ। वास्तवमा मेला त्यहाँ लाग्नु पर्ने हो जहाँ ब्रह्मापुत्र ठूलो नदी सागरमा गएर मिसिन्छ। त्यही संगममा मेला लाग्नु पर्छ। यो मेला यहाँ छ। ब्रह्मा बसेका छन्, तिमीलाई थाहा छ- बाबा पनि हुनुहुन्छ र बडी मम्मा पनि त यिनै हुन्। तर पुरुष भएका हुनाले माताहरूलाई सम्हाल्नको लागि मम्मालाई नियुक्त गरिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीहरूलाई सद्गति दिन्छु। तिमीलाई थाहा छ यी देवताहरू हुन्छन् डबल अहिंसक किनकि त्यहाँ रावण नै हुँदैन। भक्तिबाट हुन्छ रात, ज्ञानबाट हुन्छ दिन। ज्ञानसागर एक बाबा नै हुनुहुन्छ, उहाँलाई फेरि भनिदिन्छन् सर्वव्यापी। बाबाले नै आएर यो सम्झाउनुहुन्छ, अनि बच्चाहरूले नै यो सम्झाउनुहुन्छ। शिव भगवानुवाच हो नि! शिवजयन्ती मनाउँछन् त्यसैले अवश्य कसैमा आउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मलाई प्रकृतिको आधार लिनु पर्छ। मैले कुनै सानो बच्चाको आधार लिन्न। कृष्ण त बच्चा हुन् नि। म त उनको धेरै जन्मको अन्तिम वानप्रस्थ अवस्थामा प्रवेश गर्छु। वानप्रस्थ अवस्था पछि नै मनुष्यले भगवानलाई स्मरण गर्छन्। तर भगवानलाई कसैले पनि यथार्थ रूपमा जान्दैनन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- यदा यदा हि.... म भारतमा नै आउँछु। भारतको महिमा अपरम्पार छ।

मनुष्यलाई देह अहंकार हेर कति छ- म फलानो हँ, यो हँ! अहिले बाबा आएर तिमीलाई देही-अभिमानि बनाउनुहुन्छ। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले बसेर ज्ञानको सबै रहस्य बताउनुहुन्छ। यो हो पुरानो दुनियाँ। सत्ययुग हो नयाँ दुनियाँ। सत्ययुगमा आदि सनातन देवी-देवता धर्म नै थियो। ५ हजार वर्षको कुरा हो। फेरि व्यासले शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन्, कल्पको आयु लाखौं हजार वर्ष हो। वास्तवमा हो ५ हजार वर्षको कल्प। मनुष्य बिल्कुल अज्ञानको, कुम्भकर्णको निद्रामा सुतेका छन्। अहिले तिम्रो यी कुरा कोही नयाँले सुन्यो भने पनि बुझ्न सक्दैन, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- म आफ्ना प्यारा बच्चाहरूसँग नै कुराकानी गर्छु। भक्ति पनि तिमीले नै सुरु गर्छौ। आफैलाई थप्पड लगाएका हौ। बाबाले तिमीलाई पूज्य बनाउनुभयो, तिमी फेरि पुजारी बन्छौ। यो पनि खेल हो। कुनै-कुनै मनुष्य कोमल दिलका हुन्छन् त्यसैले खेल हेर्दा पनि रुन्छन्। बाबाले त भन्नुहुन्छ- जो रुन्छ उसले गुमाउँछ (जिन रोया तिन खोयो)। सत्ययुगमा रुने कुरा हुँदैन। यहाँ पनि बाबा भन्नुहुन्छ- रुनु हुँदैन। रुन्छन् द्वापर-कलियुगमा। सत्ययुगमा कहिल्यै पनि रुँदैनन्। अन्त्यमा त कसैलाई रुने फुसदैन हुँदैन। अर्चानक मृत्यु भइरहन्छ। हरे राम पनि भन्न सक्दैनन्। विनाश यसरी हुन्छ जहाँ अलिकति पनि दुःख हुँदैन किनकि अस्पताल आदि त रहँदैनन्। त्यसैले चीजै यस्ता बनाएका छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी बाँदरहरूको सेना मैले लिन्छु, रावणमाथि विजय प्राप्त गर्नको लागि। अब बाबाले तिमीलाई युक्ति बताउनुहुन्छ-

रावण माथि विजय कसरी प्राप्त गर्न सकिन्छ? सबै सीताहरूलाई रावणको जंजीरबाट छुटाउनु छ। यी सबै बुझ्ने करा हुन्। भगवानुवाच, बच्चाहरूलाई नै बाबा भन्नुहुन्छ– नराम्रो नसुन.... जुन कुराबाट तिमीलाई केही फाइदा छैन, त्यसबाट तिमीले आफ्नो कान बन्द गर। अहिले तिमीलाई श्रीमते मिलेको छ। तिमी नै श्रेष्ठ बन्छौ। यहाँ त श्री श्री को पदवी सबैलाई दिएका छन्। ठीकै छ, फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। कति अनौठो हार-जितको, यो बेहदको खेल हो जुन बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबा समान दयावान् बन्नु छ। सबैलाई दुःखबाट छुटाएर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्नु छ। पावन बन्नको लागि एक बाबालाई धेरै प्रेम गर्नु छ।

२) बाबा भन्नुहुन्छ जिन रोया तिन खोया। त्यसैले जस्तोसुकै परिस्थिति भए पनि रुनु हुँदैन।

वरदान:- परमपूज्य बनेर परमात्म प्यारको अधिकार प्राप्त गर्ने सम्पूर्ण स्वच्छ आत्मा भव सदैव यो स्मृति जीवनमा ल्याऊ– म पूज्य आत्मा यस शरीर रूपी मन्दिरमा विराजमान छु। यस्तो पूज्य आत्मा नै सबैको प्रिय हुन्छ। उनको जड मूर्ति पनि सबैलाई प्यारो लाग्छ। कसैले आपसमा झगडा गर्ला तर मूर्तिलाई प्यार गर्छ किनकि उनमा पवित्रता छ। त्यसैले आफूले आफैँसँग सोध– मन-बुद्धि सम्पूर्ण स्वच्छ बनेको छ? थोरै पनि अस्वच्छता मिक्स त छैन? जो यस्तो सम्पूर्ण स्वच्छ छ ऊ नै परमात्म प्यारको अधिकारी हो।

स्लोगन:- ज्ञानको खजानालाई स्वयंमा धारण गरेर हर समय, हर कर्म बुझेर गर्नेवाला नै ज्ञानी आत्मा हो।